

i Hjemmet og derfor kun en kort Tid af Dagen ere tilstede paa Kontoret, er til ikke ringe Besvær for dem, der have Forretninger med Vedkommende Kontor og bør efter Udvalgets Formening ophøre." Det er blot dette ene Punkt, jeg vilde sige et Par Ord om. Det er fremhævet i Motiverne, at, naar Embedsmændene ikke ere tilstede paa Kontoret den fulde Tid, er Aarsagen den, at de arbejde hjemme. Dette gjælder i Virkeligheden kun om de overordnede Embedsmænd, men ikke om den største Del af Personalet; deres Arbejde er indskrænket til Kontortiden. Vil man have, at Embedsmændene skulle lønnes for deres fulde Arbejde og fulde Tid, maa man ogsaa kræve deres fulde Arbejde og fulde Tid. Det gjælder baade om Embeds- og Bestillingsmændene og om det øvrige Personale, ellers maa de kun lønnes i Forhold til det Arbejde og den Tid, de anvende i Statens Tjeneste, idet man maa overlade til dem selv at faae den øvrige Del af deres Tid og Arbejde betalt. For de overordnede Embedsmænd maa det vistnok siges at gjælde, at de anvende deres fulde Tid i Statens Tjeneste; men skal den øvrige Del af Personalet, Fuldmægtigene iberegne, anvende hele sin Tid i Statens Tjeneste, er en meget udvidet Kontortid nødvendig. De Kjøbenhavnske Forhold medføre, som bekendt, at Kontortiden begynder meget sent; men der er ikke nogen Grund for Staten til at følge den Kjøbenhavnske Eksempel i saa Henseende. En Kontortid af 7—8 Timer kan i Sammenligning med private Forretninger af lignende Bestaffenhed ingenlunde anses for at være for lang; tværtimod den kunde snarere være længere end kortere. Dette er Betingelsen for, at de paagjældende Personer kunne komme til at anvende hele deres Arbejde i Statens Tjeneste. Naar det ikke sker, saa er Staten ikke forpligtet til at lønne dem for deres fulde Arbejde. Jeg er enig med det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds i at anse det for ønskeligt, at Staten tager det fulde Arbejde af sine Embedsmænd og i saa Fald ogsaa lønner dem derfor; men det er ogsaa Noget, som beror paa Ministerierne, hvorvidt de ville gennemføre en saadan Foranstaltning, og hvis Ministerierne ikke gjøre det, og det er jo ikke hidtil sket, kan det ikke kræves af Rigsdagen, at den skal lønne de paagjældende Funktionærer fuldt. For i Korthed at sige min Mening om, hvorledes jeg mener, at Rigsdagen bør stille sig, er det den, at man paa Grundlag af Lønningsloven fra 1870 bør give en saadan Forhøielse, som svarer til den Forhøielse i Prisen paa Livsforbrødenhederne, som kan antages at have fundet Sted siden den Tid, men at der samtidig dermed kræves en Formindskelse af Personalet, saaledes at de i Statstjeneste ansatte Embedsmænd og Funktionærer anvende deres fulde Tid i Statens Tjeneste.

Jeg er ikke tilbøjelig til at gaa dybt ind paa Enkelthederne i Lovforslaget, men det, som er ud-

talt fra flere Sider, giver mig dog Anledning til at sige nogle Ord og da særlig om Departementscheferne, om hvilke jo det ærede Medlem (Bille) der sidst havde Ordet, udtalte sig saa udførlig. I 1870 krævede det daværende Udvalg af Regeringen, at den skulde indskrænke Departementschefernes Antal til een for hvert Ministerium. Et Mindretal af Udvalget, som bestod af 7 af Udvalgets 15 Medlemmer, — hvilket Mindretal svarer til det nuværende Flertal i Thinget — stillede den Fordring, at de paagjældende Departementschefer, som man vilde kalde Generalsekretærer, skulde være af en mere parlamentarisk Bestaffenhed, saaledes at de paa engest Vis gif af med hver Minister eller ialtsald, at enhver ny Minister kunne afsætte dem ved sin Tiltræden, hvis han ikke ønskede at beholde dem. De skulde som Følge deraf vederlægges med et større Beløb, men ikke bære Pensionsret, med mindre de havde denne ifølge deres tidligere Stilling. Denne Fordring blev ikke gennemført; men Flertallet af Udvalget, det vil sige 13 af Udvalgets Medlemmer, stillede en lignende Fordring med Bortkastelse af det parlamentariske Tilfrit, idet de krævede een Direktør for hvert Ministerium samt to Generaldecider. Dette var altsaa 8 Departementschefer. De to andre Medlemmer af Udvalget, de Herrer Mørk og Schjørring — jeg kan nævne dem, da de nu ikke længere ere Medlemmer af Folkethinget — gif lidt videre; de vilde nemlig have 7 Departementschefer eller Direktører, idet de mente, at der burde være 2 i Finansministeriet. Folkethinget sluttede sig, saa vidt jeg mindes, til de 6 Departementsdirektører samt 2 Generaldecider, hvilket altsaa blev 8 Departementschefer. Loven fastsatte 10, men den bibeholdt desuden de nuværende Departementschefer midlertidig. Nu kræves der 11 eller rettere sagt 12, naar man regner det islandiske Ministerium med. Det islandiske Ministerium er jo en Institution, som er kommet til senere; men desuagtet maa dette medregnes, da den paagjældende Departementschef tillige er Departementschef i Justitsministeriet, som paa denne Maade, ialtsald indtil videre, har 2 Departementschefer. Nu er der altsaa foreslaaet 11 a 12 Departementschefer, medens Folkethinget kun vilde have 8, og Loven af 1870 fastsatte 10; jeg regner ikke Udenrigsministeriet, som ikke staar i Loven af 1870, med. Det vil altsaa ses, at Fordringerne i saa Henseende nu gaa betydelig videre, end Folkethinget ønskede, og at de ere forskjelligt væsentlig fra den Karakter, som Folkethinget ønskede at paatrykke dette Forhold, samt at de ogsaa ønskede at gaa en Del videre, end hele Lovgivningsmagten dengang var enig om. Nu vil det ærede Medlem af Kjøbenhavns 5te Valgkreds have et betydelig større Antal Departementschefer — hvis jeg forstod ham ret —, saa gaar han i Retning af en Decentralisation — for at bruge hans eget